

MARTTI LUTHER

Kehotus rukoukseen

Siis ilman vähääkään epäilystä voimme olla varmat siitä, että Jumala on aivan herkkä ja valmis kuulemaan rukouksemme ja suostumaan siihen, mitä pyydämme. Ylistäähän häntä psalmikin: “Kiitetty olkoon Jumala, joka ei hylännyt minun rukoustani eikä ottanut minulta pois armoansa” (Ps. 66:20). Ja Jumalan totuudenmukainen ja varsinainen nimi onkin “Rukousten Kuulija”, yhtä hyvin häntä kuvaava kuin “Taivaan ja maan Luoja”.

Hän ei liioin kuule vain ilman ajankohtaista aihehtakin lausuttuja rukouksia, vaan myös samalla hetkellä, jolloin rukous lausutaan, tapahtuu se, mitä anotaan, tai saamme jo todeta tapahtuneeksi sen. Tästä ovat todisteena lukuisat ihanat psalmin sanat: “He huusivat sinua ja pelastuivat” (Ps. 22:6), aivan yksinkertaisesti, mitään tiettyä aihetta mainitsematta.

Tässä siis on joku, joka huutaa, tuolla on Jumala, se joka kuulee; huuda sinä vain, niin äänesi kuullaan, niin kuin psalmi 34 kehottaa: “Jotka häneen katsovat, ne säteilevät iloa, heidän kasvonsa eivät häpeästä punastu” (Ps.

34:6). Ja täältä on Jesaja lainannut ihanan lupauksen: “Ennen kuin he huutavat, minä vastaan, heidän vielä puhuessaan minä kuulen” (Jes. 65:24). Bernhard on jossakin lausunut hienosti ja hurskaasti: “Älkää, veljet, pitäkö halpana rukouksianne vaan tietäkää, että heti kun te alatte rukoilla, on teidän rukouksenne jo lausuttu ja kirjattu Jumalan valtasuuruuden edessä.”

Tämä tapa rukoilla on tuntematon kaikille munkeille, he vain mutisevat rukouksia Kirkolle osoitettavan kuuliaisuuden tai sääntökuntansa hyväksi. On siis rukoiltava tässä luottamuksessa ja täydessä uskonvarmuudessa niin, että varmasti tiedät rukouksesi kuuluksi jo ennen kuin se huuliltasi lähtee. Mutta jos ei sitä, mitä anot, niin äkkiä annetakaan, ei rukouksesi silti ole rauennut tyhjiin, ja aikanaan annetaankin se, mitä toivot, tai jotain paljon parempaa ja toivottavampaaakin.

Kirjasta Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24, Hämeenlinna 2005, s. 425-426. Suomennos Heikki Koskenniemi. Otsikko toimituksen.

Kolme tunnustuspykälää

Kirkon elämän kannalta perustavan tärkeää on, mihin uskoon ja oppiin se tunnustautuu. Tämä asia on yleensä lausuttu kirkon sääntöjen tai kirkkolain alussa. Kirkkomme historian ja nykypäivän kannalta ovat erityisen huomionarvoisia Suomen Evankelisluterilaisen Kirkon (myöh. kansankirkko), Suomen Luterilaisen Evankeliumiyhdistyksen (SLEY) ja oman kirkkomme (STLK) tunnustuspykälät.

Kansankirkon nykyisen tunnustuspykälän ymmärtämiseksi on olennaista olla tietoinen muutoksesta, joka tapahtui kirkkolakia säädettäessä 1869. Tuolloin muutettiin vuodelta 1686 peräisin olevaa kirkkolakia. Aiempi tunnustuspykälä (1686) satoi kirkon Raamatun sanaan perustuvaan ja luterilaisissa tunnustuskirjoissa esitettyyn uskoon ja oppiin.

Uusi tunnustuspykälä (1869, tuli voimaan 1870) oli sanamuodoltaan tarkoituksellisesti lievennetty, eikä siinä mainittu oppiin sitoutumista. Käytännössä uusi tunnustuspykälä laillisti jo tuolloin vallinneen tilanteen, että kansankirkon sisällä opetettiin monenlaisia oppeja. Tunnustuspykälään on vedottu samassa tarkoituksessa myös myöhemmin.

SLEY perustettiin 1873 eli vain muutama vuosi kirkkolain muutoksen jälkeen. SLEY:n piirissä toimivat pastorit pääosin hyväksyivät uuden kirkkolain tai ainakin tyytyivät siihen. Kuitenkin SLEY:n tunnustuspykälä alun perin poikkesi ja nykyään poikkeaa kansankirkon vastaavasta. Siinä sanotaan pitäydyttävän luterilaisten tunnustuskirjojen oppiin. Nykyisessä muodossaan SLEY:n tunnustuspykälä kuuluu: *“Yhdistys pitäytyy kaikessa*

toiminnassaan Pyhään Raamattuun ja siinä ilmoitettuun Jumalan Sanaan sekä evankelis-luterilaisen kirkon kaikkien tunnustuskirjojen oppiin. Pyhä Raamattu asetetaan aina ensimmäiselle sijalle kaiken perustaksi.”

Evangelisen liikkeen tilanne 1800-luvun lopulla oli ristiriitainen: pyydyttiin kansankirkossa, mutta oma tunnustuspykälä oli erilainen kuin kansankirkolla ja toimintakin paljolti itsenäistä. Tätä ristiriitaa voi ymmärtää sitä taustaa vasten, että täyttä uskonnonvapautta ei tuolloin ollut ja että kansa oli vuosisatojen myötä tottunut pysymään kansankirkossa monista opeista huolimatta. Yhtä kaikki, vallinnutta ristiriitaa eivät nämä syyt poista.

STLK:n tunnustuspykälässä sanotaan: *“Pyhän Raamatun — — — kaikki — — — kirjat ovat Jumalan omaa sanaa ja ilmoitusta ja siis ainoa tuomari ja määrääjä opin ja vaelluksen asioissa. Kirkkokunta tunnustaa lisäksi, että Evankelisluterilaisen kirkon tunnustuskirjojen oppi on Pyhän Raamatun puhdasta ja väärentämätöntä oppia, koska se on Raamatusta otettu. — — — Näiden tunnustuskirjojen opin mukaan kirkkokunnassa on opetettava, kaikki opit koeteltava ja kaikki mahdollisesti esiintyvät oppiriidat ratkaistava.”*

SLEY:n ja STLK:n tunnustuspykälien periaatteellinen sisältö on jokseenkin yhtenevä. Raamatun sanaan ja luterilaiseen tunnustukseen pitäytyminen oli evankelisen kansan tarkoitus 1870-luvulla. Tämän mukainen on STLK:n tunnustuspykälä. Näin siis kirkkomme edustaa sen mukaista kantaa, oppia ja tunnustusta kuin SLEY tunnustuspykälänsä perusteella halusi tehdä, tosin sekavan kansankirkollisuuden keskellä.

Miksi tämä asia on ajankohtainen? Ensiksi sen tähden, että SLEY:n tilanteen ristiriitaisuus on totta tänäkin päivänä. Raamatun ja tunnustuksen oppiin pitäytyminen ei rauhanomaisissakaan oloissa voi kaikin puolin toteutua silloin, kun samassa kirkollisessa yhteydessä sallitaan muunkinlaisia oppeja.

Toiseksi nykyajan voimakkaat vastakkainasettelut oikeusprosesseineen kouriintuntuvasti osoittavat, että tunnustuksessa pysyminen ja opillinen sallivuus ovat toisilleen ristiriitaisia asioita. On kuitenkin nähtävä vielä syvemmälle: ajankohtaisissa kiistoissa ei ole kyse vain yksittäisistä asioista. Ydinkysymys on, onko kirkolla todellisuudessa tunnustusta olenkaan vai onko kyseessä yhteisö, joka demokratian pelisääntöjen mukaan muuttaa opetustaan enemmistön niin tahtoeessa.

Olen jo pitempään miettinyt, mikä olisi se asia, joka vielä tänäänkin voisi koota niitä, joille evankeliumi ja luterilainen tunnustus ovat rakkaita. Ehkä tämä tunnustuspykälästä nouseva näköala voisi olla sellainen. Toivottavasti.

Kimmo Närhi

Suuri usko

Ja Jeesus lähti sieltä ja vetäytyi Tyyron ja Siidonin tienoille. Ja katso, kanaanolainen vaimo tuli niiltä seu-duilta ja huusi sanoen: "Herra, Daa-vidin poika, armahda minua. Riivaaja vaivaa kauheasti minun tytärtäni." Mutta hän ei vastannut hänelle sanaa-kaan. Niin hänen opetuslapsensa tuli-vat ja rukoilivat häntä sanoen: "Pääs-tä hänet menemään, sillä hän huutaa meidän jälkeemme." Hän vastasi ja sanoi: "Minua ei ole lähetetty muitten kuin Israelin huoneen kadonneitten lammasten tykö." Mutta vaimo tuli ja kumarsi häntä ja sanoi: "Herra, auta minua." Mutta hän vastasi ja sanoi: "Ei ole soveliaista ottaa lasten leipää ja heittää penikoille." Mutta vaimo sa-noi: "Niin, Herra; mutta syövähän penikatkin niitä muruja, jotka heidän herrainsa pöydältä putoavat." Silloin Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Oi vaimo, suuri on sinun uskosi, tapah-tukoon sinulle, niin kuin tahdot." Ja hänen tyttärensä oli siitä hetkestä terve. Matt. 15:21-28

"Särjettyä ruokoa hän ei muserra, ja suitsevaista kynttilän sydäntä hän ei sammuta." (Jes. 42:3) Näin kirjoittaa profeetta Jesaja Jeesuksesta. Nämä sanat ovat tuottaneet lohdutusta katuvai-sille syntisille kautta aikojen, sillä näil-lä sanoillansa profeetta kertoo meille, miten Jeesus kohtelee heikkouskoisia. Jeesuksen laumassa eli seurakunnassa

on sellaisia, jotka ovat niin kuin suitse-vainen kynttilän sydän tai särjetty ruo-ko. Yrttitarhan hoitaja ei tykkänään riko särjettyä ruokoa, vaan sitoo sen siinä toivossa, että se jäisi jälleen eloon. Näin Jeesus kohtelee hänen yrttitarhassaan olevia särjettyjä ruo-koja, niitä, jotka ovat heikkoja ja arko-ja. Hän vahvistaa heitä sanallansa ja armollansa. Suitsevainen kynttilä tasataan niin, että liekki, joka on ollut sammumaisillaan voi jälleen palaa vilkkaasti. Näin Jeesus Sanansa ja Sakramenttiansa kautta lietsoo uskon kipinää sydämissämme niin, että kipi-nästä tulee jälleen liekki. Tällainen puhe on meille lohduttavaa sen tähden, että meidän niin usein täytyy huutaa niin kuin se mies, jonka poika oli myk-kä: "Minä uskon, auta minun epäus-koani." Ja meidän täytyy sanoa virren-tekijän kanssa:

*Näin syntisenä vaikka löi,
Lain syytös, sielun epäröi,
Ja tuskat, taistot ympäröi,
Oi Jeesuksein, Mä käyn, mä käyn.*

ASELK:n VK, n:o 319:3.

Mutta vaikka Jeesus näin kohtelee meitä heikkouskoisia, hän ei halua, että me tyytyisimme heikkoon uskoon. Hänen tahtonsa on, että me kasvai-simme uskossa ja hänen tuntemises-saan, sillä heikon uskon voimme niin helposti menettää aivan tykkänään. Sielunvihollinen aina käy ympärilläm-

me niin kuin kiljuva jalopeura etsineen hän saisi niellä. Maaailman lapset aina kutsuvat meitä heidän joukkoonsa ja kaiken lisäksi usein joudumme kulkemaan vastoinkäymisten ja ahdistuksien teitä. Siis sen tähden, että Jeesus tahtoo kasvattaa ja vahvistaa meitä uskossamme, hän on sanassaan kertonut meille useista henkilöistä, joilla oli vahva usko, tahtoen, että me pitäisimme näitä henkilöitä esikuvina ja seuraisimme heidän esimerkkejensä. Tässä tekstissämme (Matt. 15:21-28) meille kerrotaan eräästä tällaisesta henkilöstä, jolla todella oli **suuri usko**. Tätä henkilöä kutsutaan nimellä kanaantilainen vaimo. Tekstiä tutkiessamme huomaamme ensin että yksi merkki siitä, että **hänellä oli oikea ja vahva usko**, oli se että hän tunnusti oman avuttomuutensa.

Tunnusta oma avuttomuutesi

Jeesus ja hänen opetuslapsensa olivat jättäneet Galilean taaksensa ja olivat tulleet pakanoiden keskuuteen Tyyron ja Sidonin tienoille. Juutalaisten johtajat olivat yhä enemmän alkaneet Jeesusta vastustaa. Jeesus siis halusi mennä sinne, missä hän saisi kaikessa rauhassa opettaa opetuslapsiaan.

Mutta täällä pakanakansojen keskuudessakin Jeesuksen läsnäolo tuli ihmisten tietoon. Eräs kanaantilainen vaimo tuli hänen luoksensa. Hän oli syntynyt pakanana, mutta oli kuullut Jeesuksesta ja oli tullut tosi uskoon. Hän tuli pyytämään Jeesukselta apua sanoen, että riivaaja vaivasi hänen tytärtänsä.

Avuttomuudessaan hän tuli Jeesuksen luo. Hän tuli tunnustaen, ettei hän itse kyennyt tytärtänsä auttamaan. Hän lankesi Jeesuksen eteen ja sanoi: "Her-

ra, armahda minua." Hän ei väittänyt ansaitsevansa Jeesuksen apua. Hän ei esittänyt Jeesukselle syitä, miksi hänen piti parantaa hänen tyttärensä. Hän ei pyytänyt lasten leipää vaan ainoastaan murua, joka putoaa huomaamatta lattialle. "Herra, armahda"; tämä oli hänen pyyntönsä. Herran täytyy tehdä kaikki, hän ei voi tehdä mitään. Hän on aivan avuton.

Tällainen oman avuttomuuden tunteminen ja tunnustaminen on oikean uskon merkki. Niin kauan kuin syntinen ihminen itse luulee voivansa tarjota Jumalalle jotakin ja auttaa omassa autuaaksi tulemisessaan, hän ei voi tosi uskossa tulla Jeesuksen luo. Uskonnon johtohenkilöt Jeesuksen aikana eivät olleet valmiita tunnustamaan avuttomuuttansa. He väittivät, että he olivat pitäneet silmiltä perityt säännöt. Jeesuksen täytyi heille huomauttaa, että heidän jumalanpalveluksensa oli aivan turhaa, koska se oli vain ulkonaista. Heidän sydämensä olivat kaukana hänestä. He luottivat itseensä. He hylkäsivät hänet, Jumalan Pojan, ainoan pelastuksen tien. He eivät uskoneet olevansa itsessään avuttomia Jumalan edessä.

Oletko sinä, ystävä, tullut huomamaan, että olet itsessäsi avuton Jumalan edessä? Jos Jumalan sanaa tutkit ja otat sen vastaan sellaisena kuin se on, et voi tulla muuhun johtopäätökseen. Jumala sanoo: "Olkaa siis te täydelliset, niin kuin teidän taivaallinen Isänne täydellinen on." Hän sanoo myös: "Joka pitää koko lain, mutta rikkoo yhtä kohtaa vastaan, se on syyppä kaikissa kohdin." "Sen sielun, joka syntiä tekee, on kuoltava." Etkö huomaa, ystävä, että Jumala puhuu myös sinusta ja minusta kun hän sanoo: "Mutta

kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet; ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvää on, ei yhden yhtäkään.” Jumalan laki tuomitsee meidät kadotukseen, sillä me emme voi täyttää sen vaatimuksia. Parhaimmat työmme ovat synneillä saastutettuja. Avuttomia olemme Jumalan edessä. Oi, että aina käsittäisimme tämän, sillä muuten meille ei kelpaa Jeesus ja tosi usko ei voi syttyä sydämiimme.

Luota Jeesukseen Vapahtajanasi

Mutta pelkkä avuttomuuden tunteminen ei olisi voinut auttaa tätä vaimoa hänen hädässään. Jumala armossaan oli johdattanut hänet Sen luo, joka yksin voi häntä auttaa. Nyt hän lankeaa Jeesuksen eteen ja pyytää häneltä armoa. Hän tiesi kuka Jeesus oli, koska hän kutsui häntä Herraksi ja Daavidin Pojaksi. Ei hänellä varmaan paljon tietoja Jeesuksesta ollut. Mutta kuitenkin hän oli tullut tietämään, että Jeesus oli Herra, tosi Jumala, Daavidin Poika. Hän uskoo, että Jeesus on se luvattu Messias, sillä Daavidin Pojaksi sanottiin ainoastaan sitä Kristusta, jonka Jumala oli luvannut lähettää maailmaan pelastamaan ihmisiä heidän synneistään. Pyhä Henki oli sytyttänyt hänen sydämeensä tosi uskon. Hän luotti Jeesukseen Vapahtajanansa. Hänellä oli oikea pelastava usko sydämessään, sillä oikea usko aina näkee Jeesuksen Vapahtajana. Ei riitä se, että uskotaan että Jeesuksen eläneen täällä maan päällä. Ei riitä usko, että hän oli hyvä ihminen. Ei riitä tietää, että hän syntyi Beetlehemissä ja että hänet ristiinnaulittiin. Maailmassa on niin paljon

sellaista uskoa, joka ei mene tämän pitemmälle eikä siksi ole minkään arvoista. Se ei voi lohduttaa ahdistuksien tullen. Se usein häviää aivan tykkäänään, kun koettelemukset kohtaavat. Ihminen voi hyvin tuntea Jeesuksen elämäkerran ja voi uskoa, että Jeesus oli suurin ihminen, joka on maan päällä elänyt. Tällainen usko ei kuitenkaan auta häntä, kun sielun pelastuminen on kysymyksessä. Jos hän ei samalla käsitä, että Jeesus on Jumalan Poika, joka on hänen syntivelkansa täydellisesti maksanut ja jos hän ei luota siihen, että Jeesuksen ansion tähden hän on vanhurskas Jumalan silmien edessä ja taivaskelpoinen.

Rukoukseni on, että sinun uskosi, ystävä, on sellaista kuin oli kanaantilaisen vaimon usko, että Jumalan laki on saanut paljastaa sinulle syntisi ja että sinä kurjana, avuttomana, hyljäten kaiken oman vanhurskautesi olet saanut rauhan ja lohdutuksen sydämeesi luottamalla Jumalan armollisiin evankeliumilupauksiin. Tällaisia lupauksia on Raamatussa paljon ja sinäkin saat niihin turvata. Tässä vain muutama: “Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme.” (Room. 5:8) “Ette ole millään katoavaisella, ette hopealla ettekä kullalla, lunastetut turhasta, siltä peritystä vaelluksestanne, vaan Kristuksen kalliilla verellä, niin kuin virheettömän ja tahrattoman karitsan.” (1 Piet. 1:18,19) “Mutta joka ei töitä tee, vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, sille luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi.” (Room. 4:5) “Ja hän on meidän syntiemme sovitus; eikä ainoastaan meidän,

vaan myös koko maailman syntien.” (1 Joh. 2:2) Se on tosi uskoa, kun pidetään tällaisista lupauksista kiinni, luotetaan niihin, vaikka sydän tuomitsee. Kun ollaan varmoja siitä, että vaikka olemme itsestämme kurjia, kelvottomia, viheliäisiä syntisiä, kuitenkin Jumala on meille armollinen Poikansa Jeesuksen tähden, joka on täyttänyt lain edestämme, kärsinyt ja kuollut puolestamme kiroitulla ristinpuulla. Virrentekijä on kirjoittanut tosi uskosta seuraavasti:

*Se Herrallen kaikk' omistaa,
Saa kaikki Herralta;
Sen autuus onkin siinä vaan,
Kun kaikki lahjaks saa.*

ASELK:n Vk, n:o 331:3.

Luota yksin Jumalan sanaan riipumatta sydämesi tunteista

Että kanaanilaisella vaimolla oli todella suuri usko, käy ilmi siitä, että hän piti kiinni Jumalan sanan lupauksista ja luotti niihin huolimatta siitä, että Jeesus näytti vastustavan häntä. Meille kerrotaan, että kun hän huusi: “Herra, Daavidin Poika armahda minua, riivaaja vaivaa kauheasti minun tyttäni”, Jeesus ei vastannut hänelle sanaakaan. Kun Jeesuksen opetuslapset sanoivat hänelle: “Päästä hänet menemään, sillä hän huutaa meidän jälkeemme” ja Jeesus vastasi: “Minua ei ole lähetetty muitten kuin Israelin huoneen kadonneitten lammasten tykö”, niin hän yhä vain pyysi Jeesukselta apua. Vihdoin Jeesus kääntyi häneen ja sanoi: “Ei ole soveliasta ottaa lasten leipää ja heittää penikoille”, mutta nainen ei sittenkään mennyt pois, vaan sanoi: “Niin, Herra; mutta syöväthän

penikatkin niitä muruja, jotka heidän herrainsa pöydältä putoavat.”

Ihmetteletkö sitä, että Jeesus tällä tavalla tätä naista kohteli? Oliko synnä se, ettei hän tahtonut olla missään tekemisissä naisen kanssa? Ei lainkaan, vaan hän tällä tavalla koetteli naisen uskoa. Jeesus sanoi hänelle, että hänet oli lähetetty Israelin huoneen kadonneitten lammasten tykö, sillä maan päällä ollessa hänen varsinainen työmaansa oli oleva juutalaisten keskuudessa. Hän oli kirkastumisensa jälkeen lähettävä opetuslapsensa viemään evankeliumin sanomaa pakanoille. Tulisiko hänen nyt kääntyä pois niistä, joiden luo hänet oli lähetetty ja palvella pakanoita, antaa lasten leipää koirille? Mutta nainen huomaa, että Jeesus käyttää sanaa, joka tarkoittaa niitä pieniä koiria, joita pidetään erikoisesti

lapsia varten kodissa. Hänen uskonsa on niin suurta, että hän huomaa tässäkin toivon säteen. Hän sanoo: "Niin Herra, mutta syöväthän penikatkin niitä muruja, jotka heidän herrainsa pöydältä putoavat", toisin sanoen. "En halua ottaa lasten leipää; haluan ainoastaan ne murut, joita he eivät syö."

Ajatelkaa minkälaiset tunteet varmaan täyttivät naisen sydämen. Ensinnäkin Jeesus ei ota häntä huomioon ollenkaan, sitten hän sanoo, että hän on tullut ainoastaan Israelin kadonneitten lampaitten tykö ja sitten vertaa hänen asemansa koiran asemaan. Varmaan hänen sydämensä sanoi hänelle: Ei Jumalan armo kuulu sinulle. Ei hänen sydämessään varmaan ollut minkäänlaisia hyviä tunteita, ainoastaan murhetta. Mutta hän kuitenkin luotti sanan lupauksiin. Jeesus oli hänen Vapahtajansa, hän oli armollinen ja laupias, halukas ja kykenevä häntä auttamaan. Hän luotti sanaan, vaikka sydämessä oli ainoastaan tuskaa ja murhetta. Tällaista on vahva usko. Ja viimein Jeesus sanoi hänelle: "Oi vaimo, suuri on sinun uskosi, tapahtukoon sinulle, niin kuin tahdot." Ja hänen tyttärensä oli siitä hetkestä terve.

On aikoja jolloin Jumala sallii kiusausten meitäkin kohdata koetellakseen uskoamme. Ja eikö tässä olekin yksi suurimpia kiusauksiamme, että alamme ajatella, etteivät Jumalan lupaukset kuulu meille. Jumala todella sanassaan vakuuttaa, että syntimme ovat anteeksi annetut. Mutta me ajatellamme: Ei minun katumukseni ole kyllin hyvää, minä olen niin kylmä ja kova. En uskalla uskoa, että tämä lupaus kuuluu minulle. Samoin Jumala sanassaan lupaa kuulla ja vastata kaikkiin ruko-

uksiin, jotka esitetään hänelle Jeesuksen nimessä. Mutta me kysymme: "Kelpaavatko minun rukoukseni Jumalalle? Jospa en osaakaan oikein rukoilla." Oi, kuinka on tärkeätä, että tällaisina aikoina emme kuuntele, mitä sydämemme sanoo, vaan luotamme sanaan.

Jumala joskus peittää meiltäkin kasvonsa hetkeksi. Hän kohtelee meitäkin aivan niin kuin hän, olisi kuuro rukouksillemme eikä välittäisi meistä. Mitä enemmän huudamme häntä avuksemme, sitä vähemmän tunnemme hänen armoaan sydämissämme. Sydämemme päivittäin alkaa meitä syyttää ja tuomita. Oi, että tällaisina aikoina seuraisimme kanaanilaisen vaimon esimerkkiä ja luottaisimme sanan lupauksiin huolimatta siitä, että sydämessämme ei ole muuta kuin tuskaa ja vaivaa. Jeesus itse sanoo: "Raamattu ei voi raueta tyhjiin." Sanaan saamme luottaa. Ihmiset muuttuvat, tunteemme ovat vaihtuvaisia, sydämemme voi meitä syyttää ja voimme joutua kulkemaan kärsimysten tietä, mutta Sana ei muutu. Niin kuin kanaanilainen vaimo saamme joka hetki olla varmoja siitä, että Jeesus on Vapahtajamme. Saamme olla varmoja, että hän meitä rakastaa, tahtoo ja voi meitä auttaa, ettei hän hylkää meitä vaan pitää meistä huolen eikä anna kenenkään ryöstää meitä hänen kädestään. Kerran hän ottaa meidät pois täältä murheen laaksosta iankaikkiseen kotiiimme taivaassa.

Kanaanilaisella vaimolla oli todella suuri usko. Me saamme pitää kiinni sanan lupauksista samalla tavalla kuin hän niistä kiinni piti. Siihen Jumalan sana meitä kehottaa. Noudattakaamme kaikki tätä kehotusta. Aamen.

RE

*Tie auki homoseksuaaleille pastorin virkaan
Evangelisluterilaisessa Kirkossa USA:ssa*

Perustavia asioita avioliitosta

Yhdysvaltalainen *Evangelical Lutheran Church in America* (Evangelisluterilainen Kirkko Amerikassa) on päättänyt, että sen pastorin virassa voivat toimia myös rekisteröidyssä parisuhteessa elävät homoseksuaalit, jos he ovat sitoutuneet elinikäiseen suhteeseen. Tällainen päätös ansaitsee huomiota sen tähden, että sama kysymys on ajankohtainen monessa muussa maassa, myös Suomessa. Näyttää siltä, että koko länsimaisessa yhteiskuntajärjestelmässä ja myös kirkkojen sisällä eletään murrosaikaa. On siis mitä ajankohtaisinta tuoda esiin perustavia asioita avioliitosta.

Luterilaisen kirkon laaja virsirintä sisältää säkeistön osan, joka kahdelta kannalta osoittaa homoseksuaalisen parisuhteen vääräksi ja tekee mahdottomaksi sen rinnastamisen avioliittoon. Lausuma kuuluu: *“Jumala asetti aviokäskyn / Sikiöitten siittämyksi.”* (VK 1701 324:1, säkeistön alku) Näissä viidessä sanassa lausutaan kaksi hyvin painavaa asiaa: avioliitto perustuu Jumalan asetukseen ja siihen säännönmukaisesti liittyy lasten saaminen. Kumpikin näkökohta jo yksin osoittaa, ettei homoseksuaalista suhdetta mitenkään voi verrata avioliittoon, vaan se on suoranaissessa ristiriidassa avioliiton kanssa.

Jumalan asetus

Jumala asetti miehen ja naisen välisen avioliiton jo paratiisissa. Hän loi ensin Adamin ja sitten Eevan hänen avukseen. Hän myös sääti yleisen järjestyksen: *“Mies luopukoon isästänsä ja äidistänsä ja liityköön vaimoonsa, ja he tulevat yhdeksi lihaksi.”* (1 Moos. 1:24) Jo se, että vastaavaa asetusta ei ole samaa sukupuolta olevien henkilöiden välillä, osoittaa, että homoseksuaalista suhdetta ei voi verrata avioliittoon. Raamattu myös sanoo, että saman sukupuolen edustajien sukupuolinen yhteys on vastoin luontoa (Room. 1:26,27). Tämä liittyy laajemmin Jumalan tuntemisen hylkäämiseen, siis luopumukseen. Näin homoseksuaalisuuden nousu ja sen hyväksynnän vaatimus liittyvät kasvavaan irtaantumiseen Jumalan sanasta.

Jumalan asetuksesta seuraa myös muita asioita kuin homoseksuaalisuuden torjuminen. Yksi näistä on avioliiton pysyvyys. Jeesukselta kysyttiin, saako mies hylätä vaimonsa mistä syystä tahansa. Hän vastasi: *“Ettekö ole lukeeet, että Luoja jo alussa ‘loi heidät mieheksi ja naiseksi’ ja sanoi: ‘Sentähden mies luopukoon isästänsä ja äidistänsä ja liityköön vaimoonsa, ja ne kaksi tulevat yhdeksi lihaksi’? Niin eivät he enää ole kaksi, vaan yksi liha.*

Minkä siis Jumala on yhdistänyt, sitä älköön ihminen erottako.” (Matt. 19:4-6) Avioliitto on tarkoitettu puolisoiden lopunikäiseksi yhteydeksi. Sen mielivaltainen purkaminen on vastoin Jumalan asetusta.

Jumalan asetukseen liittyy myös se, että miehen ja vaimon suhde on julkinen. Tätä osoittaa Vapahtajan läsnäolo Kaanaan häissä. Myös vertauksissa tuodaan esiin avioliittoon vihkiminen ja siis asian julkisuus. Näin tapahtuu esim. vertauksessa kuninkaan pojan häistä (Matt. 22:1-14) sekä vertauksessa viisaista ja tyhmistä neitsyistä (Matt. 25:1-13). Julkinen uskollisuuden lupaus ja sille perustuva vihkiminen avioliittoon on se perusta, josta käsin Raamatun opetukset naimisiin menemisestä on ymmärrettävä. Asian julkisuuden merkitystä vahvistaa myös se, että avioliittoon vihkiminen sisältyy lainsäädäntöön hyvin olennaisena asiana. Näin ollen avosuhte, jossa siivutetaan miehen ja naisen välisen suhteen yhteiskunnallinen merkitys, ei osoita kunnioitusta sitä kohtaan, että Jumala on säätänyt avioliiton.

Jumalan säätämystä käsin on ymmärrettävä myös hänen antamansa kehotukset puolisoille. Apostoli kirjoitti: *”Niinkuin seurakunta on Kristukselle alamainen, niin olkoot vaimotkin miehillensä kaikessa alamaiset.*

Miehet, rakastakaa vaimojanne, niinkuin Kristuskin rakasti seurakuntaa ja antoi itsensä alttiiksi sen edestä.” (Ef. 5:24,25) Miehellä on päävastuu perheen elämästä ja erityinen käsky rakastaa vaimoaan anteeksi antavalla ja uhrautuvalla tavalla. Kaukana siitä on mielivaltainen vallankäyttö. Vaimolla on tärkeä asemansa tehtävissään yhteisen kodin ja lasten hyväksi. Hänen ei tule ryhtyä valtataisteluun vaan osoittaa kunnioitusta puolisoaan kohtaan. Näin kodissa voi vallita rakkaus ja kunnioitus. Näin myös Kristuksen hankkima anteeksiantamus voi heijastua kodin elämässä, kun perheenjäsenet ovat anteeksiantavaisia toisiaan kohtaan.

Lasten saaminen

Kun Jumala loi miehen ja naisen, hän lausui myös: *”Olkaa hedelmälliset ja lisääntykää.”* (1 Moos. 1:28) Tämä osoittaa, että miehen ja naisen yhteiselämä on luonnonmukaista. Saman sukupuolen edustajien yhteiselämä ei ole luonnonmukaista, sillä siitä ei voi syntyä jälkikasvua.

Avioliiton yksi tärkeä merkitys on jälkeläisten saaminen. Vanhemmiksi tuleminen ja lasten kasvattaminen ovat myös monessa tapauksessa kristityn kutsumuksen kannalta merkittäviä asioita. Suuri Jumalan siunaus ja ilo vai-

van keskellä sisältyy siihen, että kotiin tulee pieniä jäseniä. Juuri kodissa voidaan yhdessä lasten kanssa käyttää Jumalan sanaa ja sitä heille opettaa. Kun syntien anteeksiantamuksen evankeliumi ja kiitollinen mieli Jumalaa kohtaan voivat vallita kodissa, koituu yhteinen elämä kaikkien kodin jäsenten hyväksi.

Tarvitsemme anteeksiantamusta

Kirjoituksen lähtökohta on julkinen hyvin huolestuttava tapahtuma amerikkalaisen kirkon elämässä. Samanlainen ilmiö voi pian olla totta omassa maassamme. Länsimainen arvopohja on hirvittäväällä tavalla nopeasti muuttunut. Käännettä parempaan ei ole näkyvissä. Kyse on todella vakavista ja suurista asioista yhteiskunnallisessa mielessä.

Jumalan sanan opetus avioliitosta vie myös omakohtaisten kysymysten äärelle. Oletko kunnioittanut avioliittoa niin, että olet pitänyt vihkimisen sille kuuluvassa kunniaassa? Oletko osoittanut puolisollesi uskollisuutta, rakkautta, kunnioitusta ja anteeksiantamusta Jumalan sanan opettamalla tavalla? Oletko ottanut lapsesi vastaan Jumalan suurina lahjoina, iloinnut heistä viivankin keskellä ja opettanut heitä tuntemaan Jumalan sanan ja armon?

Nämä kysymykset pysäyttävät. Ne näyttävät todeksi synnin. Siksi ne pakottavat tunnustamaan synnin Jumalan edessä. Mutta mitä Jumala tekee syntinsä tunnustaville? Apostoli Johannes kirjoitti: *“Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä.”* (1 Joh. 1:9) Se anteeksiantamus, josta sielu elää, perustuu Kristuksen täydelliseen sovitusyöhön. Hänestä Raamattu sanoo: *“Hän on meidän syntiemme sovitus, eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien.”* (1 Joh. 2:2) Näin syntisellä on varma turva Jeesuksen tähden. Tämä armo on myös voimanlähde avioliiton kunnioittamiseen, rakkautteen puolisoa kohtaan sekä iloon ja kiitollisuuteen vanhemman kutsumuksen ilojen ja surujen keskellä.

Rukous

Rakas taivaallinen Isämme, varjele yhteiskunnassamme säätämäsi avioliiton kunnioittaminen. Anna aviopuolisoille aina kasvavaa keskinäistä rakkautta ja luottamusta. Johda lapset kristilliseen kasvatukseen. Vahvista nuorison uskoa. Amen.

Kimmo Närhi

Mikä saisi luterilaisesti uskovat lähtemään luopiokirkosta

Kirkkokysymys pohdittaa ja puhuttaa entistä enemmän. Onhan kansankirkon luopumus Raamatun opista ja Jumalan käskyistä kaiken kansan ja varsinkin uskovien selkeästi havaittavissa. Suurempaa liikehtimistä ulos kansankirkosta itsenäisiksi luterilaisiksi seurakunniksi ei kuitenkaan ole näköpiirissä.

Mistä tämä johtuu?

Kysymykseen ei ole aivan helppo vastata. Osasyynä ovat menneiden polvien väärät opetukset, joita monet yhä seuraavat. Sairasta äitiä ei saa jättää, he sanovat.

Tällainen propagandistinen väite tekee kuitenkin ulkonaisesta laitos- ja luopiokirkosta uskovien äidin, kun taas Raamatun mukaan oikea äitikirKKo on Kristuksen KirKKo. Luopiokirkko taas ei luopumuksellaan mitenkään edusta todellisten kristittyjen äitiä.

Tuollaisessa äitikirKKoajattelussa on hukattu Kristuksen KirKKon tunto-merkit, puhdas evankeliumin saarna ja oikein jaetut sakramentit. Niitä etsimällä ja niihin uskollisesti pitäytymällä löydetään oikea äitikirKKo. Se on samalla uskollisten isien kirKKo. Sellaiset isät kuin Martti Luther, Olaus Petri, Jaakko Suomalainen, Hemminki Maskulainen ja monet muut Mikael Agricola myöten katselisivat kauhulla nyky-menoa, jos sen voisivat nähdä, ja

toteaisivat, etteivät he tehneet työtä sellaisen kirKKon hyväksi.

Yhtenä synnä luopiokirkkoon pitäytymiselle on valtion ja kirKKon sekoittaminen. KirKKoon kuulumisen on kansan syvässä ajattelussa yhteiskunnallinen asia ja mielletään kuuluvaksi oikeaan isänmaallisuuteen, vaikkei ehkä moni ole sitä käsitteellisesti hahmottanut. Instituutiota, joka edustaa kansaa, isänmaata ja toimivaa yhteiskuntaa, ei tietenkään voi jättää, ellei osaa erottaa kirKKoa ja valtiota toisistaan. Tässä ajattelussa kirKKo on sidottu seuraamaan yhteiskunnan käsityksiä, koskevat ne oppia tai moraalialia. Tila kirKKon itsenäiselle, yhteiskunnan mielipiteistä eriäville kannoille ei ole. Yksittäinen ihminen tietysti voi johonkin määrään asti ajatella ja toimia omantuntonsa mukaan, mutta kirKKo kirKKona ei voi seurata Jumalan sanaa. Piispat ja muu papisto ovat maailman talutusnuorassa, myöntävät he sen tai eivät, tahtovat he sitä tai eivät. Tämä on tyyli ja kova asia. Raamattu, Jumalan sana, ei ole kansankirkon opin ja elämän normi, vaan kulloinkin se maailman mielipide, se trendi, joka globaalisti hallitsee ihmisten ajatuksia.

Kun Raamattu sanoo: "Älkää mukautuko tämän maailmanajan mukaan", kansankirkko ei ole suolana, vaan tekee päinvastoin.

Äitikirkoajattelu, jossa kirkko käsitetään lihalliseksi jatkumoksi ja riippumattomaksi Kristuksen Kirkon puhtaista tuntomerkeistä, sisältää mukanaolemisen ajatuksen, tapahtuu kirkkolaitoksessa mitä tahansa. Jos ihmisen omatunto ei seuraa kirkkokysymyksessä Jumalan sanaa eikä sen vuoksi lähde luopiokirkosta, ei perustetta lähteä siitä ole edes silloin, vaikka kansankirkko yhtyisi paavikirkkoon, tai vaikkapa muodostuisi yhteinen "maailmankirkko" pakanoiden kanssa.

Monella kansankirkossa on sellainen evankeliumi, joka sietää rinnallaan myös "toisen evankeliumin", sen, mikä ei tosiasiallisesti ole evankeliumia, vaan sielunmyrkyä. Sekaannus kirkkokysymyksessä juontaakin ennen muuta siitä.

Mikä siis ajaisi luterilaiset pois liopoluluterilaisesta kirkosta? Ei se,

että siellä tapahtuisi vielä jotakin nykyistä pahempaa. Lähtöön tarvitaan seuraavat asia: On opittava tuntemaan evankeliumi ja se, ettei se siedä rinnallaan toista evankeliumia. On opittava tuntemaan Kristuksen Kirkko sen oikeiden, pettämättömien tuntomerkkien valossa ja opittava sitä rakastamaan. Jumalan sanan on tultava omalletunnolle, niin että seuraamme sitä myös niissä asioissa, jotka käskävät meitä eroamaan vääristä opettajista ja pitäytymään yksin puhtaaseen Jumalan sanaan. Ennen kaikkea muuta tarvitsemme uskoa ja sen synnyttämää rakkautta Kristuksen asialle. Jos sitä on, Siionin vuori siirtyy kulloinkin sinne, missä Jumalan lapset kokoontuvat ja tunnustavat uskoaan, eikä ole riippuvainen ihmisten mielipiteestä.

Markku Särelä

Vesä

Luterilainen - Lastenosasto

Syksy 2009

Olkoon teidän lamppunne
palamassa. Luuk.12:35
Meillä on yhdyskuntamme
taivaissa ja sieltä me odotamme
Herraa Jeesusta Kristusta
Vapahtajaksi. Fil.3:20

Pastorin kirje

"Koko tien hän kanssain kulkee"

Eräässä hengellisessä laulussa sanotaan Jumalasta: "Koko tien hän kanssain' kulkee." Sinäkin kuljet tiellä, monenlaisilla teillä.

Melkein joka päivä kuljet koulutiellä. Joudutkohan ylittämään katuja vain onko koulumatkallasi alikulkusiltaja, joita pitkin pääset turvallisesti? Olipa niin tai näin, tarvitset Jumalan varjelusta. Rukoile häntä vaikkapa tällaisin sanoin: "Jumala, varjele minun ja ystävieni koulumatka, niin ettei tulisi onnettomuuksia."

Koulutiellä voit ymmärtää myös suurempaa asiaa kuin yhtä koulumatkaa. Koulutiesi kestää monia vuosia. Se johtaa ammattiin valmistumiseen. Sillä tiellä tarvitaan paljon opiskelua, läksyjen tekemistä ja keskittymistä. Jumala tahtoo johdattaa sinua koko pitkän koulutiesi ajan. Pyydä häneltä siunausta vaikka näin: "Jumala, anna minulle viisautta ja voimaa opiskella hyvin. Johdata minut ammattiin, jossa voin palvella Sinua ja toisia ihmisiä."

Koko tiellä tarkoitetaan tuossa laulussa koko elämän tietä. Elämäsi tiellä tarvitset Jumalan johdatusta ja hänen armoaan. Ehkä tunnet virren, jossa sanotaan: "Jos joudun tiellä tahroihin, hän ohjaa lähteen luo." Tahroja ovat synnit, väärät ajatukset, sanat ja teot. Ei ole sellaista koulutiellä tai koko elämän tiellä kulkijaa, joka ei olisi tahrainen. Mutta Jumala on armoissaan antanut Jeesuksen, joka puhdistaa jokaisen uskovan synnistä. Niin kuin lähteen vesi virkistää janoisen, niin evankeliumin sana syntien anteeksiantamuksesta virkistää sielun ja mielen.

Näin Jumala on kanssasi joka päivä. Turvaa hänen varjelukseensa ja johdatukseensa. Tunnusta syntisi Jumalan edessä ja usko iloisin ja vakain sydämin, että Jeesus on antanut sinunkin syntisi anteeksi. Voit pyytää Jumalaa olemaan kanssasi joka päivä vaikka seuraavin sanoin: "Jumala, kiitos siitä, että olet Jeesuksen tähden antanut anteeksi syntini. Pidä minut aina uskossa Häneen ja johdata minut iankaikkiseen elämään taivaan kotiin."

Kimmo Närhi

KUUMETTA JA LÄÄKETTÄ

Oskari tuli kipeäksi. Hänelle nousi korkea kuume. Posket muuttuivat punaisiksi ja koko poika tuntui kuumalta. Silloin Oskari halusi vain nukkua. Äiti haki lääkekaapista kuumelääkettä. Se laskisi kuumetta ja tekisi Oskarin olon vähän paremmaksi. Oskari ei kuitenkaan halunnut ottaa lääkettä. Hän käänsi päänsä pois ja itki: "En mä haluu! Ei se oo kivaa!" Äiti vastasi, ettei lääkkeen ottaminen aina olekaan kivaa. Silti se on tärkeää. Olo tulee paremmaksi ja sitten jaksaa taas vähän syödä ja leikkiä. Nyt Oskari halusikin itse puristaa lääkkeen lääkeruiskusta suuhunsa.

Oskari istui äidin sylissä. Äiti sanoi: "Puhutaan vielä vähän Taivaan isälle." Oskari sanoi taas: "En mä haluu! Se ei oo kivaa..." Äiti silitti Oskaria ja sanoi: "Ei sekään aina ole kivaa, mutta se on tärkeää. Meidän asiat on Taivaan Isälle niin tärkeitä, että Taivaan Isä kuuntelee aina, kun me puhutaan hänelle." Oskari ei vielä halunnut laittaa käsiä ristiin, mutta ei se haitannut. Äiti ja Oskari kiittivät yhdessä Taivaan Isää siitä, että välillä saa olla terve ja välillä sairas. He kiittivät lääkkeitä ja lääkäreistä ja pyysivät siunausta kipeälle Oskarille.

Parin päivän päästä Taivaan Isä antoi Oskarin parantua.
Värikästä syksyä ja siunausta kaikille,

Outi-täti

Viimeiset ajat

Vapahtajamme puhuu meille usein Raamatussa näistä viimeisistä ajoista ja tulemisestaan tuomiolle. Niistä luimme jo viime kerralla Vesassa. Mistä tiedämme, että nyt on viimeinen aika? Jeesuksen antamat lopun ajan merkit ennustavat viimeistä aikaa. Ne ovat kaikkien luettavissa Jumalan sanassa. Muistathan erityisesti nämä raamatunkohdat: Matteus 24, Markus 13 ja Luukas 21. Raamatun viimeisessä kirjassa, sen viimeisessä luvussa ovat sanat: "Katso, minä tulen pian, ja minun palkkani on minun kanssani, antaakseni kullekin hänen tekojensa mukaan." (Ilmestyskirja eli Johanneksen ilmestys 22:12) Se kertooikin erikoisesti, myös vertauskuvin tulevista tapahtumista näin: "Autuaat ne, jotka pesevät vaatteensa, että heillä olisi valta syödä elämän puusta ja he pääsisivät portista sisälle kaupunkiin!" Ilm.22:14 Me muistamme raamatunlauseen, jossa puhutaan pesemisestä: "Pese minut, että minä lunta valkeammaksi tulisin." Ps.51:9 Myös toinen jae samassa psalmissa tarkoittaa puhdistumista: "Jumala, luo minuun puhdas sydän ja anna minulle uusi vahva henki." Ps.51:12 Tämä peseminen tarkoittaa synnistä puhdistumista. Sen voi tehdä yksin Herra Jeesus. Näinhän tämä raamatunlause selittää meille: "Jos me valkeudessa vaellamme, niin kuin hän on valkeudessa, niin meillä on yhteys keskenämme, ja Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa veri puhdistaa meidät

kaikesta synnistä." (1Joh.1:7) Mutta me tiedämme, että eivät kaikki tunnusta olevansa syntisiä. Siitä Raamattu varoittaa: "Jos sanomme, ettei meillä ole syntiä, niin me eksytämme itsemme ja totuus ei ole meissä." (1Joh.1:8) Silloin ei voi päästä sisälle taivaaseen.

Me kaikki olemme syntisiä elämämme loppuun asti. Paholainen, joka on valheen isä, yrittää saada meidät tekemään syntiä, puhumaan tai ainakin ajattelemaan pahaa. Se tahtoo meidät oikein kietoa syntiin. Raamatun sanoo, että "Meidän vastustajamme, perkele, käy ympäri niin kuin kiljuva jalopeura etsien kenet hän saisi niellä." (1Piet.5:8) Raamattu myös neuvoo meitä vastustamaan häntä lujina uskossa.

Näinkin meitä varoitetaan: "Älkää rakastako maailmaa, älkääkään sitä mikä maailmassa on. Jos joku maailmaa rakastaa, niin Isän rakkaus ei ole hänessä," (1Joh.2:15) "Sillä kaikki, mikä maailmassa on, lihan himo, silmän pyyntö ja elämän korskeus, se ei ole Isästä, vaan maailmasta. Ja maailma katoaa ja sen himo, mutta joka tekee Jumalan tahdon, se pysyy iankaikisesti." (1Joh.2:16,17)

Raamatussa puhutaan maailman ihmisistä, niistä jotka eivät välitä Jumalan sanasta ja hylkäävät Kristuksen Jeesuksen. He ovat silloin epäuskoisia, jumalattomia ihmisiä. Heillä ei ole silloin Jeesusta, Jumalan Poikaa, turvanansa, vaan he joutuvat kadotukseen omasta syystään. "Joka uskoo ja kas-

tetaan, se pelastuu. Mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen”, sanoo Raamattu.

Jumala tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat, siksi hän lähetti Jeesuksen sovittamaan kaikkien ihmisten, koko maailman synnit. “Joka uskoo Jeesukseen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta. (Apt.10:43) Kaikkialla pahan vallassa olevassa maailmassa on tästä kerrottava ja julistettava sana. Se on lähetystyötä. Uskova lapsikin voi puhua toisille Vapahtajasta ja rukoilla toisten puolesta. Jeesus iloitsi siitä.

Eräs Jeesuksen opetuslapsista oli Johannes. Johanneksen kirjeestä on tässä joitakin raamatunlauseita. Laskepa, montako! Näin hän kirjoittaa: “Lapsukaiset, nyt on viimeinen aika.” (1Joh.2:18) Sitten hän jatkaa: “Ja niin kuin te olette kuulleet, että antikristus tulee, niin onkin monta antikristusta ilmaantunut. Siitä me tiedämme, siitä me tiedämme, että nyt on viimeinen aika.”

Antikristus tarkoittaa vastakristusta, siis Kristuksen Jeesuksen vastustajaa. Johannes kysyy: “Kuka on valhettelija, ellei se, joka kieltää sen, että Jeesus on Kristus?” Sana Kristus tarkoittaa kuninkaaksi voideltua, Messiasta, jonka tuloa alusta alkaen ennustetaan Raamatussa. Hän on Jumala ja ihminen samassa henkilössä. Joka siis kieltää hänet, hänen jumaluutensa, se on antikristus. “Kuka ikänä kieltää Pojan, hänellä ei ole Isääkään.” (1Joh.2:23)

Mutta kun olet Jumalan lapsi, et kiellä Jeesusta, vaan uskot häneen syntiesi sovittajana. Tällöin tunnet myös Isä Jumalan rakkaana auttajanasi. Tästä Raamattu sanoo: “Joka tunnustaa Pojan, hänellä on myös Isä.” (1 Joh. 2:23)

Kun Herra puhui lopun ajoista, hän kertoi vertauksen häävieraista. Pehdytään siihen seuraavaksi.

EP

Kuvassa tyhmä neitsyt pyytää öljyä, kun hänen lamppunsa on sammunut. Lue seuraavalta sivulta vertaus kymmenestä neitsyestä.

Kymmenen neitsyttä

Tarkastellaanpa ensin vanhoja juutalaisia häätapoja. Häihin kokoontui suuri joukko ystäviä omaisten lisäksi. Häämenojen johto oli uskottu ”yljän” eli sulhasen ystävän huoleksi. Hän toimi koko kihlausajan morsiamen ja sulhasen välisenä sanansaattajana, sillä kihlaparilla ei ollut tilaisuutta tavata toisiansa. Kun häämenot sitten alkoivat, morsian pukeutui valkoiseen kullalla tai hopealla kirjailtuun hääpukuun, ja hänen päähänsä pantiin morsiuskruunu. Hänet oli hunnutettu. Sulhasella taas oli juhlapäähine. (Jes.61:10)

Aluksi naiset lauloivat morsiamen kotona soiton säestyksellä. Miehet taas lauloivat sulhasen kodissa. Puoliyön aikaan sulhanen lähti soihtuineen soitajien saattamana morsiuustaloon, josta heitä kohtaamaan tulee vastaanottajia.

Jeesus kertoi opetuslapsilleen vertauksen kymmenestä neitsyestä, jotka olivat valmistautuneet hääjuhlaa varten:

”Silloin on taivasten valtakunta oleva kymmenen neitsyen kaltainen, jotka ottivat lamppunsa ja lähtivät ylkää vastaan. Mutta viisi heistä oli tyhmää ja viisi ymmärtäväästä.

Tyhmät ottivat lamppunsa, mutta eivät ottaneet öljyä mukaansa. Mutta ymmärtäväiset ottivat öljyä astioihinsa ynnä lamppunsa. Yljän viipyessä tuli heille kaikille uni, ja he nukkuiivat. Mutta yösydännä kuului huuto: ‘Katso, ylkä tulee! Menkää häntä vastaan.’ Silloin kaikki nämä neitsyet nousivat ja laittoivat lamppunsa kuntoon. Ja tyhmät sanoivat ymmärtäväsille: ‘Antakaa meille öljyjänne, sillä meidän

lamppumme sammuvat.’ Mutta ymmärtäväiset vastasivat ja sanoivat: ‘Emme voi, se ei riitä meille ja teille. Menkää ennemmin myyjäin luo ostamaan itsellenne.’ Mutta heidän lähdettyään ostamaan ylkä tuli; ja ne, jotka olivat valmiit, menivät hänen kanssansa häihin, ja ovi suljettiin.

Ja myöhemmin toisetkin neitsyet tulivat ja sanoivat: ‘Herra, Herra, avaa meille!’ Mutta hän vastasi ja sanoi: ‘Toitisesti minä sanon teille: minä en tunne teitä.’

Valvokaa siis, sillä ette tiedä päivää ettekä hetkeä.” (Matt.25:1-13)

Mikä mahtoi olla tyhmien neitsyiden suurin erehdys? Eikö se, että öljy loppui. Öljy on hyvin tärkeä tässä vertauksessa. Öljy on Pyhän Hengen vertauskuva. Jeesus puhuu tässä vertauksessa meistä seurakunnassa olevista ihmisistä. Kun meidät pieninä kastettiin Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen, meidät otettiin silloin Jumalan lapsiksi. Pyhä Henki annettiin meille. Hän vaikuttaa meissä uskon, hän opettaa ja lohduttaa meitä. Pyhä Henki kirkastaa meille Jeesuksen sovitustyön ja hänen suuren armonsa meitä kohtaan jatkuvasti. Saan olla Herran oma. Saan olla parhaassa suojassa tänä lopun aikana. Saan luottaa Jumalan sanan lupauksiin. Saan voimaa olla heikkonakin tottelevainen hänen sanalleen. Minun ei tarvitse epäillä hänen armoaan. Saan uskoa, että hän vie minut perille taivaan kotiin. Hän paljastaa päivittäin minun syntisyyteni, mutta myös anteeksiantamuksensa Kristuksen sovitustyössä. Se on ilonaiheeni.

Jumalan sana, hyvä sanoma Jeesuksesta eli evankeliumi, on aarteeni. Isämeidän –rukous on kallein rukoukseni. Saan heittää kaikki murheeni rukouksessa hänelle ja kiittää häntä suuresta hyvydestään ja kärsivällisyydestään. Näin voi jokainen Jeesukseen uskova elää Vapahtajansa turvissa, heikkona ja horjuvanakin.

Kun meillä säilyy tämä usko, meidän lamppumme on palamassa. Me olemme valmiit niin kuin nuo viisi ymmärtäväistä neitsyttä.

Mitä Jeesus tarkoittaa tässä vertauksessa noilla neitsyillä, joiden lamput sammuvat, kun öljy loppui?

Näiden ihmisten usko on sammunut. He ovat kyllä mukana seurakunnassa ja odottavat hääjuhlaan eli taivaaseen pääsemistä, mutta heille Kristus sanookin viimeisenä päivänä: ”Minä en tunne teitä.” Voiko meillekin käydä niin?

Entä jos sinä tai minä koemme vaikean kiusauksen esimerkiksi siinä, ettemme haluaisi antaa anteeksi jollekin lähimmäisellemme, joka on tehnyt todella pahaa meille? Jeesushan sanoo selittäessään Isämeidän –rukousta näin: ”Sillä jos te annatte anteeksi ihmisille heidän rikkomuksensa, niin teidän taivaallinen Isänne myös antaa teille anteeksi. Mutta jos te ette anna ihmisille anteeksi, niin ei myöskään teidän Isänne anna anteeksi teidän rikkomuksianne. (Matt.6:14,15) Vieläpä Herra kehottaa antamaan sydämestään anteeksi. Näinkin Raamattu sanoo: ”Rakkaus ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaansa, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa.” (1Kor.13:5) Me emme saa kostaa. Me emme saa vihata sitä ihmistä, joka on tehnyt meille pahaa. Emme saa tulla

katkeriksi. Emme saa ruveta ajattelemaan, että itse olemme paljon parempia ihmisiä kuin tuo toinen. Tämä on mahdottoman vaikeaa. Sitä ei jaksaa omin voimin.

On vain yksi mahdollisuus: Tunnen omat syntini niin suuriksi, että olen ansainnut niillä kadotuksen. Kuitenkin Jeesus antaa ne kaikki anteeksi sovitusverensä kautta. Silloin voin antaa anteeksi toisillekin.

On muitakin kiusauksia, jotka voivat houkuttaa meidät pois uskosta. Ehkäpä ne viisi tyhmää neitsyttä olivatkin verrattavissa ihmisiin, jotka ulkonaisesti kuuluvat seurakuntaan, mutta he luottivat siihen, että olivat kunnan ihmisiä. Mutta he eivät rakastaneet Jeesusta, koska armo ei ollut heille tärkeä.

Raamattu kehottaa meitä valvomaan. Se tarkoittaa, ettemme anna minäkään asian maailmassa erottaa meitä Jumalasta ja hänen rakkaudestaan.

EP

Syksyn sienisatoa

Tunnetko sieniä? Jotkin sienet ovat hyvin kauniita. Kanttarellit loistavat keltaisina, kärpässienet punaisina valkoisine pilkkuineen ja haperoita löytyy melkein kaiken värisiä. On tärkeätä tunnistaa syötäväksi kelpaavat sienet. Olet varmaan kuullut uutisia, että ihmisiä on joutunut sairaalaan, kun he ovat syöneet myrkkysieniä. Valkoinen kärpässieni onkin niin myrkyllinen, että sen syöminen on hengenvaarallista.

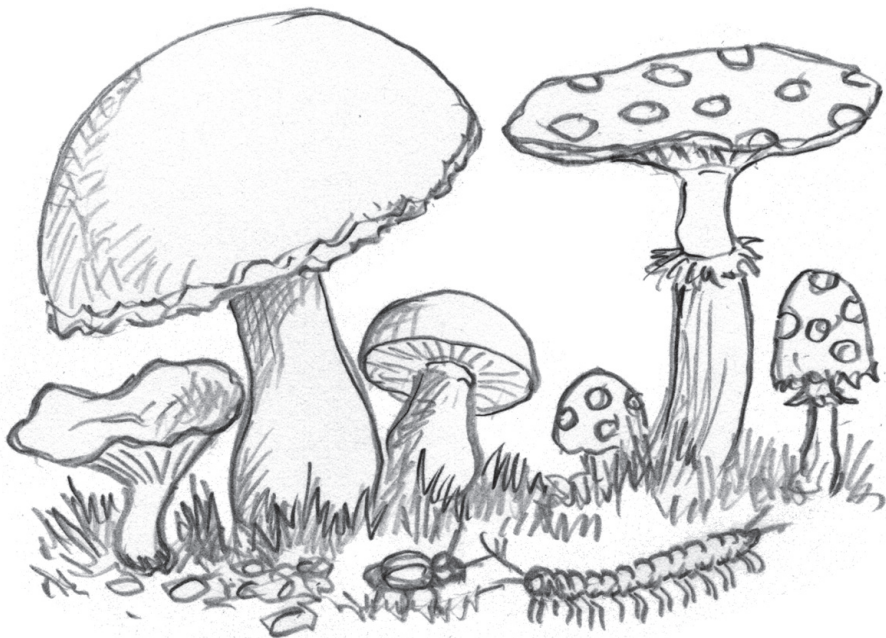
Kun luin uutisia sienimyrkytyksistä, tuli mieleeni toinen asia. On muutakin, mikä voi näyttää kauniilta ja houkuttavalta, mutta silti se on vaarallista.

Kiusaaja verhoaa synnin kauniiksi tai ainakin hyödylliseksi. Maailmassa on paljon kauniita ja hyviä asioita, joista saamme nauttia ja kiittää Jumalaa. Mutta maailmassa on myös pahoja ja huonoja asioita, joita meidän pitää karttaa. Varo syntiä, kun kiusaus tulee, se voi olla korea kuin kärpässieni, mutta se on myrkyllinen.

Sienikirjasta opimme erottamaan syötävät ja myrkylliset sienet. Raamattua lukemalla opimme erottamaan oikean ja väärän.

Tuula

VÄRITYSKUVA

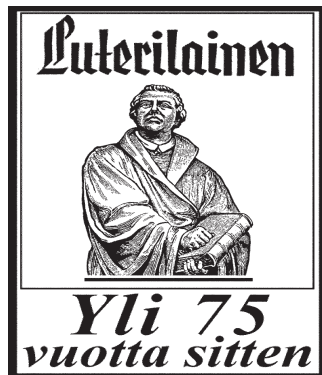

Säännöllisestä antamisesta

Eräs sellainen tapa, jota käyttäen voisimme entistä säännöllisemmin saada kootuksi seurakunnalle tarpeellisia rahavaroja.

Olemme varmasti itse kukin tulleet yhä selvemmin näkemään, kuinka suuri laupeus meille on tapahtunut siinä, että Jumala johdatti meidät kokoon-tumaan luterilaisiksi seurakunniksi. Olemmehan havainneet, kuinka sen kautta on meille tullut ennen kaikkea voimallinen ja jatkuva muistutus pitämään huolta iankaikkisen elämän asioista. Jumalan hyvät työt ja asetukset ovat tulleet yhä tutummiksi, niin että saatamme, tosin itsessämme suuressa heikkoudessa, vaeltaa tämän maallisen elämämme tietä Jumalan sanan valkeudessa

Kuinka korvaamattoman kallis tämä asia on, käsittää jokainen, joka tietää, että ainoastaan ehdottoman varma, selkeä ja iankaikkisesti kestävä to-tuus on se, jossa ihmisen sielu ja oma-tunto lepää rauhassa ja ihminen saattaa turvallisesti elää ja kuolla ja mennä Jumalan kasvojen eteen. Ihmeellinen hy-yyvyys on vielä se, että Jumala on tämän armon osoittanut meille tänä maailman murheellisena loppuaikana, jolloinka lukemattomat harhat ja yleinen välin-pitämättömyys uskon asioissa ovat saaneet sangen suuren vallan. Käsi-tätte myös, kuinka meidän nyt on kiitollisin ja samalla vakaasti huoleh-tivin sydämin valvottava, että emme

Luterilainen 3 / 1931.

menettäisi tätä korvaamatonta hyvää, minkä olemme saaneet, vaan että Ju-malan armollisesta toimesta siinä pysyisimme, toinen toistamme siinä tukisimme ja siihen pelastaisimme, ketä pelastettavissa on. Siinä on tarpeen, että ahkerasti harjoitamme Jumalan sanan oikeata oppia, rukoilemme Jumalan isällistä apua ja kaikesta voinnistamme osallistumme siitä koi-tuviin kustannuksiin, että Jumalan sanan valkeus saataisiin pitää ja että se tulisi tehokkaammin käytetyksi. Kun veljellinen kehoitus ja neuvo on jokai-selle meille tässä varmasti tervetullut-ta, pyydän seuraavassa esittää erään ehdotuksen, josta toivon olevan meille kaikille yhteistä apua. Asia koskisi vain yhtä osaa mainituista kristillisistä velvollisuusistamme, nimittäin mei-dän itse kunkin osallistumista seura-kunnan toiminnassa tarpeellisten raha-varojen kokoamiseen.

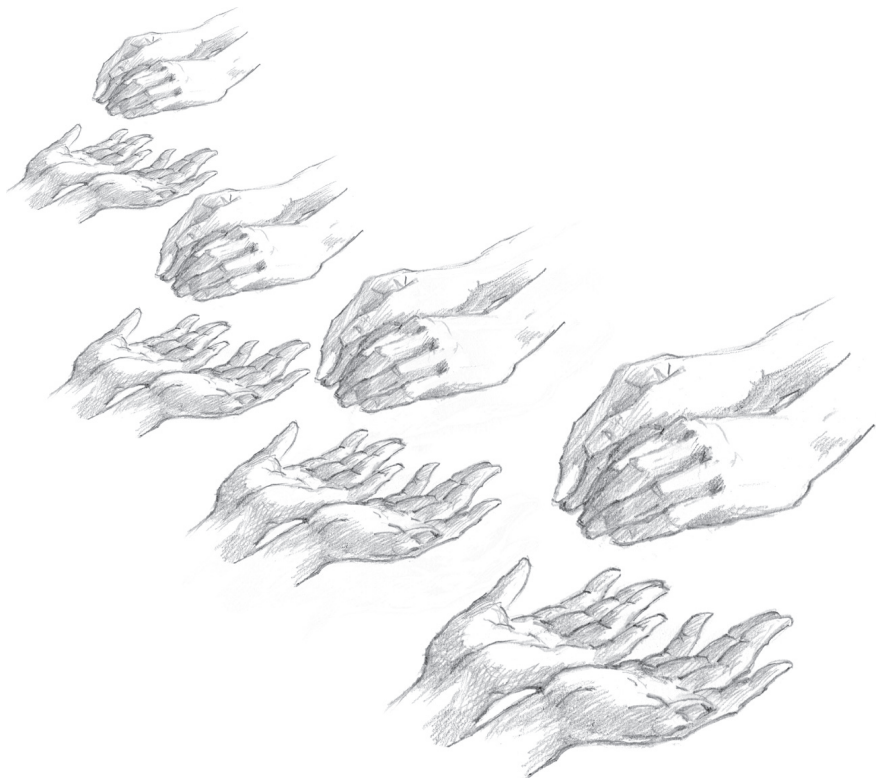
Meillehän on tunnettua, kuinka Ju-mala on tässä kohdassa asiat säätänyt. Hänhän käyttää valtakuntansa asioit-ten toimittamisessa palveluksessaan myös kristittyjen ajallista omaisuutta. Vanhan Testamentin aikana oli Israelin kansalle säädetty myös se määrä, kuin-

ka paljon oli annettava seurakunnalle nimitt. m.m. n.s. kymmenykset. Nyt Uuden Testamentin aikana on kyllä edelleen Jumalan muuttumaton pyhä tahto, että kristityt käyttävät myös ajallista omaisuuttaan niin tehokkaasti kuin suinkin voivat, Jumalan valtakunnan asioiden toimittamiseen, mutta Jumala on jättänyt kunkin kristityn omaan vapaaseen ja tunnolliseen harkintaan sen, kuinka paljon hän kulloinkin tähän antaa. Tämä on Kristuksen meille tuoma kunniakas vapaus ja oikeus, joka on loukkaamattomana säilytettävä. Kaikkien seurakunnassa kootavien rahavarojen tulee kokoontua, ei ihmiskäskeyistä eikä pakosta, vaan Jumalan sanan vaikuttamana hedelmänä. "Joka on Jumalasta, se kuulee Jumalan sanoja", missä taas ei enää tahdota jäädä sen varaan, mitä Jumalan sana vaikuttaa sydämissä, vaan tahdotaan, että seurakunnassa tulisi koota rahavaroja pakkoverotuksella tai jollain käskeyn perustuvilla maksuilla, siellä tunnustetaan sen kautta, että ei enää ollakaan kristityitä. Oikea kristillinen antaminen tapahtuu vapaasta, kiitollisesta ja halullisesta sydäimestä, niin kuin Raamattu sanoo: "Antakoon kukin niin kuin sydämensä vaatii, ei surkeillen eikä pakosta, sillä Jumala rakastaa iloista antajaa" 2 Kor. 9:7. Sydämissään kiitollisina siitä, että he saavat olla varmat Jumalan armosta ja elää hänen iankaikkisesti turvattuina, vapaina lapsinaan, pitävät kristityt suurena kunnianaan ja ilonaan sitä, että saavat olla avullisia Jumalan armovaltakunnan asioiden toimittamisessa.

He pitävät myös ikään kuin rakkaana luottamuksena sitä, että he saavat, niin kuin vapaat lapset ja perilliset,

itse harkita antamisensa suuruutta. He eivät suinkaan tahdo pettää tätä luottamusta ja käyttää annettua vapautta huolimattomaan ja niukkaan antamiseen. He tietävät, että sellainen olisi Jumalan hyvyyden pilkkaamista ja siis pahaa syntiä (Gal. 6:6,7). Sentähden he vapaasta mielestä ja vakaasta sydäimestä katsovat, mitä ajallista hyvää Jumala on heille siunannut ja siitä antavat Jumalan valtakunnan tarpeisiin. He ovat iloisia, mitä runsaamman osan he voivat käyttää tätä katoavaa omaisuuttaan iankaikkista hedelmää tuottavaan Jumalan valtakunnan asiaan. He huokaavat ja pitävät suurena ristinä, jos heidän mahdollisuutensa tähän antamiseen vähenevät. Tällaisessa alttiissa mielessä tapahtukoon kaikki varojen antaminen seurakunnissamme. Ja rientäkööt kaikki osallisiksi tästä antamisen vapaudesta ja ilosta.

Kun kuningas Daavid kokosi varoja ja temppeleä varten, kerrotaan siitä: "ja kansa iloitsi, että he hyvästä tahdosta antoivat, sillä he antoivat Herralle vakaasta sydäimestä, vapaasta tahdostansa. Ja kuningas Daavid oli myös sangen suuresti iloissansa." Kiitosrukouksensa sanoo Daavid: "Minun Jumalani, minä tiedän, että tutkistelet sydämen ja rakastat vakuutta. Yksivakaisessa sydämessä olen minä vapaalla mielellä nämä kaikki antanut. Ja olen nyt ilolla nähnyt tämän sinun kansasi, joka tässä on, hyvällä mielellä antavan sinulle. Herra, meidän isäimme Abrahamin, Isakin ja Israelin Jumala, pidä iankaikkisesti tämän kaltainen mieli ja tahto kansasi sydämessä, ja käännä heidän sydämensä sinun puoleesi." 1 Aikak. 29:17,18. Tämä olkoon meidänkin rukouksemme omasta

ja toinen toisemme puolesta, että Jumala aina antaisi ja varjelisi meillä yksivakaisen sydämen ja vapaan, alttiin mielen.

Vaikka siis on jokaisen kristityn oma vapaa sydämen asia järjestää antamisensa parhaan vointinsa mukaan, tarvitsemme itse kukin siinä Jumalan sanan kautta jatkuvaa kehoitusta. Tervetullutta on myös usein veljellinen neuvo ja ohjaus siihen, kuinka kukin taloudessaan tämän antamisen sopivimmin ja tarkoituksenmukaisimmin järjestäisi. Nyt olisi allekirjoittaneella esitettävänä yksi sellainen veljellinen neuvo, nimittäin eräs sellainen menettelytapa tässä antamisessa, jolla on vanhan kokemuksen

mukaan havaittu olevan monta etua ja hyvää puolta ja jota sentähden pyytäisin lämpimästi suositella rakkaitten kanssakristittyjeni huomioon ja käytäntöön. Tarkotan sitä menettelyä, josta apostoli Paavali erään kristillisissä seurakunnissa alullepannun keräyksen yhteydessä lausuu: “Mitä keräykseen pyhiä varten tulle, niin menetelkää tekin samalla lailla kuin olen määrännyt Galatian seurakunnille. Kunkin viikon ensimmäisenä päivänä pankoon jokainen teistä kotonaan jotakin talteen menestymisensä mukaan, jottei keräyksiä tehtäisi vasta minun tultuani.” 1 Kor. 16:1,2. Tässä neuvotaan siis sellainen menettely, että jokainen kristitty aina kunakin viikkona sen ensimmäi-

senä päivänä, siis sunnuntaina, asettaa siitä, mitä Jumala on hänelle antanut, harkitsemansa suuruisen erän seurakuntaa varten talteen. Näin viikottain karttuneet varat voidaan sitten pitemmän keräysajan esim. kuukauden kulluttua aina antaa seurakunnan rahastoon. Tällaista keräystapaa voisimme nimittää esim. "viikkokeräykseksi" tai "sunnuntaikeräykseksi". Luemme seuraavassa tämän keräystavan muutamia etuja:

1. Antaminen muodostuu yksinkertaisemmaksi ja helpommaksi. Sillä jos ajattelisimme esim., että vasta sitten annamme, kun meillä on tilaisuus antaa jokin vähän suurempi summa, tulee tuon suuremman summan saanti usein paljon työläämmäksi ja koko asia käy vaikeammaksi. Mutta sellaisen pienen viikkosumman talteenpano, jonka kukin määrää sen suuruiseksi, että kaikella varmuudella päättää voivansa sen joka viikko suorittaa, on varmasti helpompaa. Siinä samalla viikkojen kuluessa karttuu pienistä eristä tuntuvia summia ikään kuin huomaamatta. Siis ensimmäinen etu on antamisen ilmeinen helpous.

2. Edellisestä johtuu toinen tämän menettelytavan etu: siihen voi jokainen osallistua. Helpostihan voi ihmismieleen tulla ajatus, että kun ei voi joltain tuntuvampaa summaa antaa kerrallaan, eipä se pieni anti, jonka voisi antaa, paljoakaan auta seurakunnan asioita eteenpäin ja niin jää tuo vähäkin antamatta. Niin voi osanotto monesti tulla katkonaiseksi tai myös lakata. Mutta tässä viikkokeräyksessä on toisin: jokainen harkitsee sellaisen summan (esimerkiksi 1,2,3,4,5,6,7 tai 10 markkaa), minkä hän kokemuksen-

sa mukaan päättelee voivansa viikossa varata seurakunnalle säännöllisenä antina. Hänen ei tarvitse väheksyä pienintäkään antiaan, vaan hän tietää pääsevänsä sen kautta osalliseksi yhteiseen säännölliseen keräykseen, jossa juuri hänen pennejään ja markkojaan joka viikko tarvitaan, jotta päästäisiin tarkoitettuun yhteistulokseen. Köyhinkin voi täten jatkuvasti osoittaa altista mieltään teossa (2 Kor. 8:12). Hän tietää vaikuttavalla tavalla olevansa osallisena yhteisessä työssä ja saa jatkuvasti kokea antamisen iloa. Lapsilla ja nuorillakin on siinä sopiva tilaisuus jo harjotella antamista. Siis toinen tämän keräystavan etu on: kaikille sopiva tilaisuus kantaa kortensa kekoon ja olla vapaasti osallisia antamisen ilossa.

3. Kolmas hyvä puoli: nuo joka-viikkoiset annit osaltaan luontevalla tavalla vetävät meitä muistamaan osallisuuttamme ja vastuuvollisuuttamme seurakunnanjäseninä. Samoin kuin joka viikko pidämme huolta ruumiin ravinnostaja tarpeista, samoin jatkuvasti muistakaamme pitää huolta siitä, että meillä on saatavilla Jumalan sanan ja pyhän sakramenttien kautta sielun lääke ja ravinto. Mikä on tässä sopivampaa, kuin että juuri sunnuntaisin, jolloin erityisesti harjotamme Jumalan sanaa ja rukousta samalla muistamme koko seurakunnan työtä, ei ainoastaan ajatuksissa tai sanoissa, vaan hiljaisella teolla, sopivan antimemme asettamalla tallelle seurakuntaa varten. Raamattu sanoo: "joka siunauksin kylvää, se siunauksin niittää."

4. Neljäs hyvä puoli on vielä erikoisen huomattava: viikottaisen keräyksen kautta tulee antien kokoontumisen seurakunnan rahastoon säännöllisesti

seksi ja tasaiseksi. Onhan käynyt monesti niin, että vaikka kukin parhaan vointinsa mukaan on seurakunnalle antanut varoja, on esiintynyt väliaikoja, lyhyempiä tai pitempiä, jolloin ei ole tullut yhtään ja taas sitten on tullut. Tämän on usein johtunut siitä, että antamista ei ole järjestetty pitkin aikaa säännöllisesti ja tasaisesti tapahtuvaksi. Tuo tulojen ajoittainen ja epätasainen kokoontuminen on tuottanut usein esteitä säännöllisen toiminnan suunnittelulle. Helposti myös käsitämme, että nuo väliajat asettavat pastorien kotitalouden erityiseen koetukseen, sillä jokapäiväiset elämiskulut (ruoka-, asunto- y.m. menot) eivät odota, vaan vaativat pakosta säännöllisesti ja päivittäin oman kustannuksensa. Jos se viiptyy, on usein heti edessä ankara ylimenokausi. Pastorit pitävät kyllä kunnianaan ja ilonaan olla osallisia niihin vaikeuksiin, joita yhteisessä työssä ja taistelussa on. Mutta on myös muistettava: *Jos voimme* siirtymällä viikkokeräykseen jakaa antamisemme tasaisesti pitkin aikaa tapahtuvaksi, emmekö sitä tekisi? Tiedän jokaisen vakaan kristityn vastaavan: mielellämme, Jumalan armollisella avulla. Jos ryhdymme viikkokeräykseen ja ilmoitamme, minkä verran viikossa voimme antaa, voi rahastonhoitaja sen perusteella laskea, kuinka paljon yhteensä on viikottain luvattu ja niin on tiedossa, vaikka pienehkökin, niin kuitenkin tasaisesti saapuva ja määräaikana odotettavissa oleva perussumma. Jos tulisi antien tai kolehtien kautta yli tuon summan, niin olisi se vielä seurakunnalle erityinen apu ja ilo. Tuolla viikkokeräysjärjestelmällä on siis monia huomattavia etuja ja kehoitan siis jokaista seurakunnan-

jäsentä vakaasti harkitsemaan, voisiko hän ottaa sen käyttöön omassa kohdassaan. Joka seurakunnassa voitaisiin tätä asiaa yhteisesti ja vapaasti harkita ja järjestellä. Ehdottaisin, että kukin seurakunnan jäsen nyt kesäkuun ajalla kokeilisi, mikä olisi hänelle sopiva viikkosumma ja sitten esim. heinäkuun alussa ilmoittaisi viikkosummansa, minkä hän aikoo antaa ja *kuukausittain tilitää*, rahastonhoitajalle. Jos viikkoantien tallettamiseen tahdottaisiin käyttää säästölaatikoita, voitaisiin sellaisiakin helposti hankkia. Vanhemmat voisivat myös ilmoittaa, jos jotkut lapsista haluaisivat osallistua tähän sunnuntaikeräykseen. Mutta ennen kaikkea: kaikki tapahtukoon aivan vapaasta mielestä ja yksivakaisesta sydämeistä, sitä mukaa kuin itse kukin harkitsee tämän keräyksen sopivaksi antamisessaan.

Olen tehnyt tämän ehdotukseni veljellisessä auttamisen halussa. Jumala armollisesti johdattakoon asiaa ja antakoon siitä tulla apua, iloa ja siunausta.

K.V.

Pastori Valveen kirjoituksessa heijastuvat seurakuntiemme alkuaikojen olot, jotka jossain määrin poikkeavat nykyoloista. Perusasiat ovat kuitenkin samat: seurakunnan tukeminen on uskon hedelmää, se toteutuu oikeassa järjestyksessä ilman pakkoa ja siis kuuluu uskoville. Seurakunnan käytännön toiminta tarvitsee säännöllisiä tuloja. Luonteva ja käytännöllinen tapa on antaa anti jumalanpalveluksen kolehdissa. Nykyajan tekniikka antaa mahdollisuuden tukea seurakuntaa säännöllisesti vaikkapa internetpankin kautta. Toimitus.

Usko vie kuolleista teoista hyviin tekoihin

Ef. 2:1-10: *“Jumala on eläväksi tehnyt teidät, jotka olitte kuolleet rikoksiinne ja synteihinne, joissa te ennen vaelsitte tämän maailman menon mukaan, ilmvallan hallitsijan, sen hengen hallitsijan, mukaan, joka nyt tekee työtään tottelemattomuuden lapsissa, joiden joukossa mekin kaikki ennen vaelsimme lihamme himoissa, noudattaen lihan ja ajatusten mielitekoja, ja olimme luonnostamme vihan lapsia niinkuin muutkin; mutta Jumala, joka on laupeudesta rikas, suuren rakkautensa tähden, jolla hän on meitä rakastanut, on tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikoksiimme, eläväksi Kristuksen kanssa - armosta te olette pelastetut - ja yhdessä hänen kanssaan herättänyt ja yhdessä hänen kanssaan asettanut meidät taivaallisiin Kristuksessa Jeesusksessa, osoittaakseen tulevina maailmanaikoina armonsä ylenpalttista runsautta, hyvydessään meitä kohtaan Kristuksessa Jeesusksessa. Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta - se on Jumalan lahja - ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi. Sillä me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesusksessa hyviä töitä varten, jotka Jumala on edeltäpäin valmistanut, että me niissä vaeltaisimme.*

Uskolla on suuri voima. Se tekee eron hengellisen kuoleman ja hengellisen elämän välille. Usko myös johdattaa kuolleista teoista oikeisiin, Jumalan mielen mukaisiin tekoihin. Apostoli Paavali kirjoitti siitä, kuinka usko oli vaikuttanut efesolaisten elämässä.

1. Hengellisesti kuollut elää synnin vallassa

Lähtökohtana muutokselle apostoli muistutti jokaisen ihmisen luonnollisesta tilasta: *“Te olitte luonnostanne vihan lapsia, niin kuin muutkin.”* Tämä johtuu perisyntistä ja siitä, että jokainen ihminen on syntynyt synnin vaikutuksen alla. Tästä syystä ei kukaan voi pelastaa itseään. Kukaan ei voi luoda uskoa omassa sydämessään. Ihmisen teot ovat luonnostaan pahoja. Ne, jotka sanovat, että ihminen syntyisi neutraalissa tilassa ja että ihminen luonnostaan voisi periä taivaan, opettavat väärin.

Perisynti oli vaikuttanut myös Efeson seurakuntalaisten elämässä. Aiemmin he olivat seuranneet lihan ja ajatusten väriä, synnillisiä haluja. Ennen uskon saamista heillä ei ollut hengellistä elämää. Niinpä he seurasivat pahoja himoja ja puolustivat jumalatonta elämää.

Jos ihminen on hyvin kasvatettu, hän voi jossain määrin tehdä ulkonaisesti hyviä tekoja ja välttää pahoja ilman uskoakin. Mutta ilman Jumalan sanaa ja Vaapahtajan tuntemista tällaisetkaan teot eivät ole hyviä Jumalan edessä. Ja jos ajattelemmme tämän ajan sivistyneitä ihmisiä, heistä monet puolustavat moraalittomuutta ja osoittavat hyväksyntää sille muutokselle, joka yhteiskunnassamme nakertaa oikean moraalin perustaa. Ulkonaisesti pahojen tekojen ja synnille hyväksynnän osoittamisen perusta on synti ja siksi sellainen on lihan ja ajatusten väärin himojen noudattamista.

2. Jumala ottaa syntisen omakseen armosta

Jumala on armollisin teoin valmistanut pelastuksen syntisille. Hän lähet-

ti Poikansa syntisiä pelastamaan. Hän on antanut sanansa, jonka kautta hän antaa elämän synteihinsä kuolleille. Tämä on kokonaan eri asia kuin se, että ihminen päättäisi alkaa elää ja ajatella paremmin. Lainomainen mieli ja ajatustapa kuvittelee, että omilla pyrkimyksillä voisi päästä Jumalan lapseksi, mutta niin ei ole asia.

Tekstimme opettaa tarkoin, että Jumala ottaa syntisen omakseen armosta, ilman tekoja. Apostoli kirjoitti: *“Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta - se on Jumalan lahja - ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi.”* Pelastus saadaan yksinomaan uskon kautta Kristuksen täytetyn sovitustyön perusteella.

Luther kirjoitti apostolin opetuksen perusteella: *“Maailma haluaa voittaa taivaan meidän Jumalaltamme oikeuden perusteella, vaikka hän antaa koko maailmassa julistettavaksi sanoman siitä, että hän haluaa antaa sen meille ilmaiseksi. Hän sanoo: Minä haluan olla teidän Jumalanne; armosta tahdon antaa teille taivaan; armosta tahdon pelastaa teidät, kuten pyhä Paavali sanoo. En anna teidän voittaa taivasta minulta. Siksi älkää tehkö muita jumalia, älkää keksikö tekoja, joita itse teette. Tätä tämä saarna myös painottaa sanoen: Älkää aloittako töistänne; antakaa minun olla teille armollinen.”* (SL 3, 1687)

Tänäänkin Jumala vakuuttaa meille, että hän on armollinen yksin Kristuksen tähden. Kun siis uskot Jeesukseen omalla Vapahtajanasi, tunnet Jumalan oikein.

3. Usko johtaa hyviin tekoihin

Jumalan armo ja usko, vaikka ne eivät perustu tekoihin, vaikuttavat us-

kovan elämään. Ennen uskoa efesolaisilla oli vain pahoja tekoja. Nyt kun he olivat tulleet tuntemaan Jumalan, hän vaikutti heissä hyviä tekoja. Efesolaiset saattoivat huomata ulkonaista eroa elämässä siihen aikaan verrattuna, kun he eivät olleet tunteneet Jumalaa. Sinäkin saatat havaita, ettet enää vaella sellaisissa pahoissa teoissa, joissa ennen uskoa vaelsit ja päinvastoin teet hyviä tekoja. Tämä voi sinänsä olla totta ja toistenkin havaittavissa.

Tätä taustaa vastan on kuitenkin tärkeää huomata apostolin sana: *“Ettei kukaan kerskaisi.”* Elämässä tapahtunut muutos, vaikka se on tapahtunut Jumalan armon vaikutuksesta ja voi olla monenkin havaittavissa, ei ole sellainen asia, josta saisi kerskata.

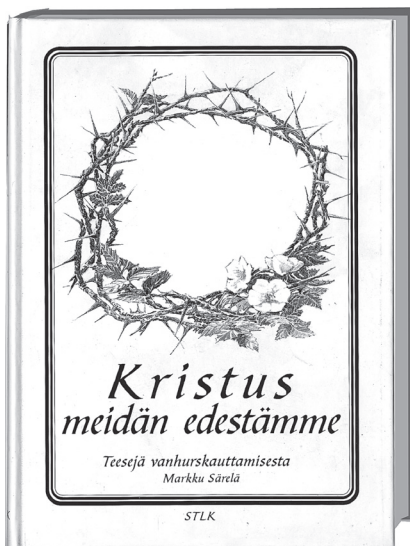
Vaikka apostoli varoittaa kerskaamisesta, hän myös painottaa hyvien tekojen todellisuutta. Hän kirjoitti: *“Me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa hyviä töitä varten, jotka Jumala on edeltäpäin valmistanut, että me niissä vaeltaisimme.”* Kuinka voit löytää näitä hyviä tekoja? Miten Jumala on valmistanut ne? Jumala tuottaa hyviä tekoja uskon kautta. Hän vaikuttaa niitä uuden ihmisen puolesta, joka mielellään seuraa Jumalan säättämää järjestyksiä, kunnioittaa hänen käskyjään, jotka osoittavat, mitä todellinen rakkaus Jumalaa ja lähimmäistä kohtaan on. Siksi hyviä tekoja etsiessäsi ajattele ensin Vapahtajaasi. Hänen armotyönsä vapauttaa sinut synnin syyllisyydestä ja antaa rauhan. Tällainen evankeliumiin tarttuva usko on toimelias, ja sen kautta Jumala vaikuttaa hyviä tekoja. Amen.

Markku Särelä

Kristus meidän edestämme

Kirjan on luterilaisen vanhurskauttamisopin esitys. Pyhän Raamatun ja Luterilaisten tunnustuskirjojen lisäksi kirjoittaja marssittaa esiin massiivisen määrän luotettavia luterilaisia todistajia (yli 150 Luther-sitaattia) Tekijä ei anna Pyhälle Raamatulle ainoastaan puheenvuoroa, vaan rakentaa kaiken erehtymättömälle ja pettämättömälle Raamatulle.

256 sivua **Ovh. 17 euroa**

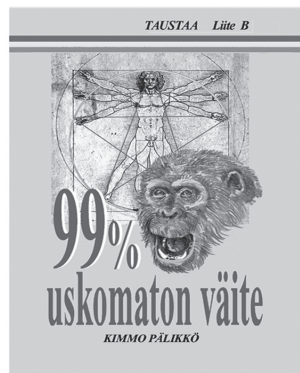
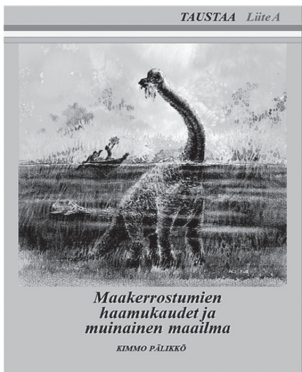
Taustaa-kirjat ovat saaneet jatkoa!

16 sivuiset liitteet ovat kooltaan A5, tukevalle paperille painettuja värillisiä vihkoja.

Molemmissa liitteissä käsitellään yhtä asiakokonaisuutta. Liitteet ovat myös ilmaisia verkkojulkaisuja: www.taustaa.fi/liitteet

Liitteessä A kerrotaan maakerrosten haamukausista ja siinä kritisoidaan nykyisen tieteellisen käsityksen mukaista teoriaa, jossa kerrostumien ikä määritellään satoina miljoonina vuosina,

Liitteiden yhteishinta on vain 5,-

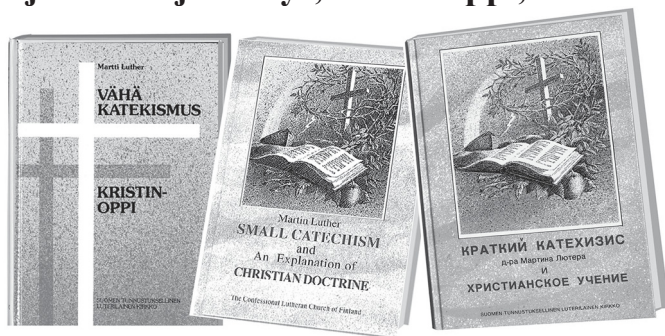
Liitteessä B Kerrotaan mihin ovat perustuneet väitteet, että ihmisen ja simpanssin geneettinen ero olisi vain 1-1½ prosenttia ja miten nykytiede kumoaa apinan ja ihmisen samankaltaisuuden.

"Rauha teille" SAARNAKIRJA

Kirjan jokaisen osan ovh 15,-
Markku Särelän saarnakirjan neljän kirjan sarja on nyt valmis. Hänen runsas pari vuotta kestänyt kirjoitus- ja kokoamistyönsä on nyt tullut päätökseen. Kirjat voi hankkia kirjakauppojen kautta tai seurakunnan kirjamyynnin kautta. Kaikki kirjat ovat myös verkkokirjoina ilmaiseksi luettavina osoitteessa: www.luterilainen.com. Sieltä voi tilata kirjat myös postilähetystenä.

VÄHÄ KATEKISMUS ja sen laaja selitys, Kristinoppi, 295 sivua

Lutherin Vähä katekismus ja siihen liittyvä Kristinoppi on tärkeä perusteos tunnustuksellisesta luterilaisesta opista kiinnostuneille. Se antaa kattavan esityksen siitä, mitä uskomme Raamatun mukaan. Se paitsi vastaa moniin ihmisillä mahdollisesti olleisiin kysymyksiin, se vastaa myös sellaisiin kysymyksiin, joita ihmiset eivät osaa tehdä ja jotka kuitenkin ovat heille tärkeitä.

Kirja on julkaistu eri kielisinä. Kirjan hinta on 10 euroa kielestä riippumatta.

Sovituksen Sana

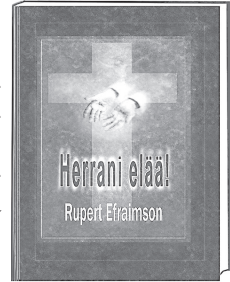
ovh 20,-
Rupert Efraimsonin saarnat ja hartaudet on julkaistu v. 1959 – 2004 Luterilainen-lehdessä.

Efraimsonin puheissa ja teksteissä kuuluu selkeä, rohkaiseva ja uskoa vahvistava Jumalan sanan opetus, jolle on tunnusomaista luottamus Jumalan armoon Vapahtajassa Jeesuksessa, armahdetun ilo, halu kertoa Vapahtajasta toisillekin “ettei keltään saisi peittyä, miks’ Karitsa on kuollut ristillä”.

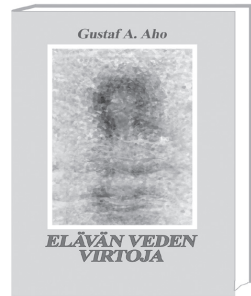
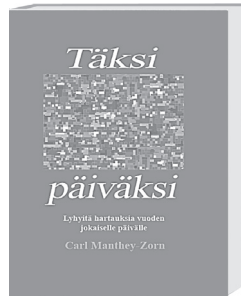
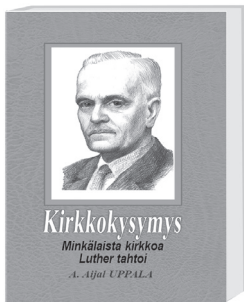

Herrani elää!

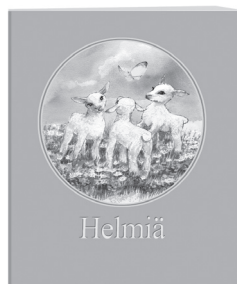
ovh 20,-
Rupert Efraimsonin lyhyemmistä hartaus-, opetuskirjoituksista sekä runoista julkaistu kirja, *Herrani elää!*.

Toivomme, että nämä kirjat voisi saattaa etsiviä uskoon ja vahvistaa kristittyitä Jumalan sanan tuntemisessa ja armon ilossa Vapahtajassamme Jeesuksessa. Kristus on totisesti ylösnoussut ja Hän on uskonut meille sovituksen sanan.

A. Aijal Uppala: **Kirkkokysymys** (Kirkko-opilliset teokset pääosin 1930-luvulta ja aiheeseen liittyvät myöhemmät kirjoitukset) ovh 20 e
C. M-Zorn: **Täksi päiväksi** (hartauskirja) ovh 20 e
Gustaf A. Aho: **Elävän veden virtoja** (saarnakirja) ovh 20 e.

Vuoden 2008 aikana STLK on julkaissut Virpi Apponen: **Tieni johdata taivaaseen** (uusintapainos) ovh 8 e, Eeva Voima ja Outi Lappalainen: **Helmiä** (erityisesti lapsille) ovh 4 e ja **Kristinoppi ruotsiksi** ovh 10 e.

Syysjuhla

Siitamajalla 26.-27.9.2009

Jumalan sanalla on korkein valta kirkossa

13.00 *Alkuhartaus*

13.45 *Sanan valta vai kansanvalta?*

14.00 *Lasten iltapäivä*

15.00 *Miten seurakunnan jäsen voi vaikuttaa kirkon päätöksentekoon?*

16.15 *Siionin kanteleen lauluja*

18.00 *Ajankohtaisia asioita*

19.00 *Iltahartaus*

Ruokailut 12.00, 14.30, 17.00 ja 20.00

su 27.9.

9.00 *Aamurukous*

11.00 *Ehtoollisjumalanpalvelus*

Ruokailut 8.00 ja n. 12.15

Toinen teologian opiskelija

Kirkossamme on aloittanut teologian opiskelun myös Vesa Hautala. Hän opiskelee saman opintosuunnitelman mukaan kuin Mika Bergman. Opiskelu on jo alkanut.

Kastettu

Pyhässä kasteessa on Jumalan armon osallisuuteen otettu Linnea Aada Marilla Kela, syntynyt 31.7.2009, kastettu 29.8.2009 Hämeenlinnassa, Tampereen Tunnustuksellisessa Luterilaisessa Seurakunnassa.

"Oi armon merta ihmeellistä, / Sen vesi voimallinen on. / Syyn kaiken pesee syntisistä, / Pois meistä torjuu tuomion. Se synnin vallan hukuttaa / Mun niin kuin Nooan pelastaa." (VK 1938 220:1)

Avioliittoon vihitty

Kristilliseen avioliittoon on vihitty Tampereen Tunnustuksellisen Luterilaisen Seurakunnan jäsen Juulia Ellinoora Hautamäki ja Joni Petteri Rantanen Porissa 8.8.2009.

Armossa, Herra, suojele, Myös tätä pariskuntaas, Vaaroissa auta varjele, Vie heidän valtakuntaas. Suo, Herra, että ainiaan He rakastavat toisiaan, Sinua ylistävät.

Poisnukkunut

Jumala on kutsunut tämän ajan vaivoista ikuisen iloon seurakuntamme jäsenen Laila Marjatta Häkkisen Lahdesta 91 vuoden iässä.

Oi, Jeesus, kiitos nimellesi sun, Kun pyhilles soit levon siunatun Ja rauhan jälkeen tuskan taistelun. Halleluja! Sä voima olit heidän taistossaan Ja kallio, kun riehui myrskyt maan, Sä yössä olit valkeutenaan. Halleluja! (VK 1938 129:1,2)

Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: *Jumalanpalvelukset* sunnuntaisin klo 11. HPE 13.9., 11.10. ja 15.11. Ei jumalanpalvelusta 27.9. ja 1.11. *Nuorten ja nuorten aikuisten ilta* pe 23.10. klo 18. *Teologipäivä* la 24.10. alkaen klo 11. *Joulujuhla* 6.12. alkaen jumalanpalveluksella klo 11.

Turku, Vähä-Hämeenkatu 12: *Jumalanpalvelukset* to 24.9. (HPE), 12.11. ja 10.12. (HPE) klo 18.

Lahti, Rajakatu 7: *Jumalanpalvelukset* syyskuussa sunnuntaisin klo 16 ja **4.10. alkaen klo 10.** HPE 13.9., 11.10., 8.11. ja 6.12. Jumalanpalvelusta ei ole 27.9. ja 1.11. *Uskonpuhdistusjuhla* la 31.10.: HPE klo 10, jumalanpalvelus klo 11 ja päiväjuhla klo 13. *Lasten iltapäivä* la 3.10. ja 28.11. klo 14. *Kristinopin peruskohtia* to 17.9., 29.10. ja 19.11. klo 17. *Pyhäkoulu torstaisin* klo 17 (ei 29.10.) *Seurakuntailtapäivä* ke 7.10., 4.11. ja 2.12. klo 15 kodeissa.

Kuusankoski, Kettumäentie 2: *Jumalanpalvelus* su 20.9. klo 11, 18.10. (HPE) klo 14. *Raamattutunti* ke 11.11. klo 14.

Siitamaaja: *Jumalanpalvelus* su 6.9. (HPE), 13.9. (MS) ja 27.9. (HPE) klo 11. *Syysjuhla* 26.-27.9. alkaen 26.9. klo 12. *Joulukirkko* 25.12. klo 11. *Joululeiri* lapsille ja nuorille 28.-31.12.

Tampere, Hämeenpuisto 29 A: *Jumalanpalvelukset* su 11.10. (MS), 25.10. (HPE, KN), 8.11. (MS) ja 22.11. (HPE, KN) **klo 14.30.** 13.12. joulujuhla alkaen jumalanpalveluksella klo 13.

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22: *Jumalanpalvelus* su 4.10. (HPE), 8.11. ja 20.12. (HPE) **klo 14.**

Pori: *Jumalanpalvelus* ke 16.9. (HPE) klo 18 Branderilla Uikunkuja 8, la 17.10. ja 14.11. (HPE) Gallen-Kallenkatu 12 klo 15.30.

Kokkola: *Jumalanpalvelus* to 1.10. (HPE) 26.11. (HPE) ja 17.12. (HPE) klo 18.

Vaasa: *Jumalanpalvelus* Kirjastonkatu 5 pe 2.10. (HPE), 13.11. (HPE) ja 18.12. (HPE) klo 19.

Kontiolahti/Pyhäselkä/Liperi: *Jumalanpalvelus* ke 30.9. (HPE), 25.11. (HPE) ja 16.12. (HPE) klo 18.

Koskenpää: *Jumalanpalvelus* pe 11.9. (EB), 9.10. (HPE, KN) ja 11.12. (EB) klo 13 Tiensivussa.

Kyyjärvi: *Jumalanpalvelus* la 10.10. (HPE) Martti ja Kyllikki Lehtolalla klo 13.

Haapamäki: *Jumalanpalvelus* pe 20.11. klo 13.

Karstula: *Jumalanpalvelus* la 21.11. (HPE) klo 13 Tatu ja Katri Lahdella.

Jyväskylä: *Jumalanpalvelus* la 12.9. (EB), 10.10. (HPE) klo 18.

Äänekoski: *Jumalanpalvelus* la 12.12. klo 13.

Hankasalmi: *Jumalanpalvelus* la 21.11. (HPE) klo 18.

Tyrnävä: *Jumalanpalvelus* pe 27.11. (HPE) klo 15.30.

Rovaniemi: *Jumalanpalvelus* la 28.11. (HPE) klo 10.

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,
Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 03-7823097, 040-7567659,
Fax: 03- 734 2484, Sähköposti:
kimmo.narhi@luterilainen.com
STLK:n verkkosivut:

www.luterilainen.com

Sisällys:

Kehotus rukoukseen, Martti Luther.....	218
Kolme tunnustuspykälää, KN.....	219
Suuri usko, RE.....	221
Perustavia asioita avioliitosta, KN.....	226
Mikä saisi luterilaisesti uskovat lähtemään luopiokirkosta, MS.....	229
Vesa, Luterilaisen lastenosasto, TM.....	231
Säännöllisestä antamisesta, Yli 75 v. sitten, KV.....	239
Usko vie kuolleista teoista hyviin tekoihin, KN.....	244
Ilmoituksia ja toimintatietoja.....	246-251

Kansi: "Herra auta minua..." Matt. 15:21-28 Kimmo Pälikkö

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. Helsinki: 127030-18973.

Luterilainen -lehti : 800017-303309

Kirkkokunta: 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle 54108. **2)** Tilit/ kirjamyynti 800018-1477085.

Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilauhinta 2009: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e

Toimitus: Päätoimittaja: Kimmo Närhi, Rajak. 7, 15100 Lahti, puh. 03 -7823097, 040-756 7659, fax 03-734 2484.

Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Avustaja: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Leena Särelä, Ullanmäentie 11 A 11, 02750 Espoo,

Sähköposti: leena.sarela@luukku.com

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com

Hinta 2,50 euroa

Oriveden Sanomalehti Oy